

Sygn. akt IV KO 118/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **B.W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu na posiedzeniu wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w N. z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł:

na podstawie art. 37 k.p.k. przekazać sprawę Sądu Rejonowego w N., oznaczoną sygnaturą II K (...), do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

W uzasadnieniu swojego wniosku Sąd Rejonowy w N. podniósł, że oskarżony B.W. zamieszkuje w B., a więc w znacznej odległości od siedziby sądu, do którego obecnie został skierowany przeciwko niemu akt oskarżenia. Wprawdzie przewód sądowy został już rozpoczęty, ale Sąd Rejonowy w N. wcześniej nie miał informacji dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego. Z opinii biegłej sądowej J.P. sporządzonej dnia 4 czerwca 2019 r. na zlecenie Sądu Rejonowego w C. wynika, że stan zdrowia B.W. nie stanowi przeciwwskazania do brania udziału w rozprawie, jednakże utrudnia mu poruszanie się na większych dystansach, czy chodzenie po schodach, podróż sprzyja możliwości doznania urazu, a tym samym nasilenia dolegliwości. Bezpieczniejsze dla badanego, w świetle poważnego schorzenia, byłoby uczestniczenie w rozprawie przed Sądem Rejonowym w B.. Oskarżony B.W. zamieszkuje w odległości około 480 kilometrów od siedziby właściwego w sprawie Sądu Rejonowego w N..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że dobro wymiaru sprawiedliwości, które stanowi podstawę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., to także realna możliwość osądzenia sprawy w innym sądzie w sytuacji, gdy – stwierdzony opiniami biegłego lub biegłych – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w sądzie właściwym, a czyni realnym jego udział w postępowaniu w innym, bliższym miejsca jego zamieszkania sądzie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, z dnia 12 kwietnia 2011 r., II KO 25/11, a dnia 24 maja 2013 r., II KO 33/13). W myśl tego poglądu kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające skorzystanie z właściwości delegacyjnej, na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu w zakresie odpowiedzialności karnej, lecz także w sytuacji wystąpienia rzeczywistych i poważnych utrudnień w sprawnym i szybkim przeprowadzeniu postępowania sądowego.

W realiach niniejszej sprawy w interesie wymiaru sprawiedliwości leży dopuszczenie odstępstwa od ogólnych ustawowych zasad wyznaczających właściwość sądu, gdyż zasadniczą przeszkodą do rozpoznania tej sprawy przez Sąd Rejonowy w N. są trudności związane z zapewnieniem obecności oskarżonego B.W. na rozprawie, wynikające z jego stanu zdrowia, a jednym sposobem usunięcia tej przeszkody jest przekazanie sprawy do sądu właściwego ze względu na stałe miejsce pobytu tego oskarżonego.

Ubocznie przy tym należy zauważyć, iż kierując się identycznymi motywami, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt III KO 57/19, uwzględnił wniosek Sądu Rejonowego w O. i w trybie art. 37 k.p.k., przekazał sprawę B.W. oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s., zawisłą przed tym Sądem, właśnie Sądowi Rejonowemu w B..

as